

Dotyk.

W sytuacji gdy dziecko jest nadwrażliwe obserwujemy, jak reaguje na zmiany temperatury, dotyk, nacisk. Na początku terapii pozwalamy dziecku na zabawę własnym ciałem- dziecko odbiera różne bodźce. Następnie dziecko zezwala już na dotyk drugiej osoby. Akceptuje głaskanie, dotykanie, przytulanie. Konieczne jest wtedy dostarczanie dziecku komunikatów-teraz głaszczę cię po policzku. Gdy dziecko ma małą wrażliwość przejawia autoagresję, okalecza się, należy je maksymalnie stymulować. Szorujemy szczotkami, ostrym ręcznikiem, stosujemy kąpiele o zmiennych temperaturach. Gdy obserwujemy tzw. biały szum- dziecko drapie się po całym ciele, przechodzą je dreszcze, obserwujemy dziwne zachowania, opędzanie się od niewidzialnego dotyku. W tej sytuacji staramy się uświadomić dziecku, które bodźce pochodzą z jego ciała, a które z zewnątrz. Następnie dostarcza się bodźców z zewnątrz w sposób kontrolowany, aż do zaakceptowania ich przez dziecko.

Węch

Nadwrażliwość - Dziecko wyczuwa nawet znikome zapachy z dużej odległości. Nie znosi silnych zapachów, np. potraw. Wręcz dusi się w kontakcie z intensywnymi zapachami. Konieczne jest wyeliminowanie z jego otoczenia zapachów. Dopiero później dostarczamy zapachy, komunikujemy co to jest.

Zbyt mała wrażliwość - Dziecko ślini się. Zjada rzeczy niejadalne, o nieprzyjemnym zapachu.

Wstrzymuje oddawanie moczu i kału. Uwielbia obwąchiwać. W terapii należy prezentować mu różnorodne zapachy od ostrych do mniej zdecydowanych.

Biały szum -. Dziecko stale odczuwa jakiś zapach. Wsadza sobie do nosa różne przedmioty. Uczy się takie dziecko reagowania na zapachy, które pochodzą spoza jego ciała. Stosuje się dezodoranty, bezzapachowe środki czystości. Codziennie spryskuje się ubranie innym zapachem. Aromaty muszą być intensywne, wyróżnialne z otoczenia. Oczywiście należy dziecku komunikować wykonywane czynności.

Słuch.

Nadwrażliwość - Dziecko unika wszystkich dźwięków pochodzących z otoczenia. Zatyka sobie uszy, ignoruje dźwięki albo je zagłusza. Potrafi eliminować dźwięki z mózgu. Sprawia wrażenie całkowicie głuchego. Należy mówić do dziecka szeptem, nie chuchając na ucho. Dziecko powinno przebywać w cichych pomieszczeniach (bez wentylatorów, wyciszające dywany, cicha sypialnia). Dziecko przyzwyczajamy stopniowo do odgłosów. Uprzedzamy, komunikujemy o mającym wystąpić dźwięku.

Zbyt mała wrażliwość - Dla dziecka świat jest głuchy. Dziecko krzyczy, rzuca przedmiotami. Do jego mózgu dociera zbyt mało bodźców, poszukuje więc takich o dużym i bardzo dużym natężeniu. Lubi spuszczać wodę w łazience, obserwuje pracę miksera, odkurzacza. Lubi zabawki wydające różne odgłosy. W terapii wskazana jest stymulacja dźwiękami ostrymi, łatwymi do rozpoznania,

prezentowanymi pojedynczo. Otoczenie powinno odbijać dźwięki (pokój bez zastan, v kafelki). Posługiwać się można głośnymi zabawkami, walkmanem. Komunikaty do dziecka muszą być głośne i wyraźne.

Biały szum.- Dziecko jest zaabsorbowane swoją osobą, wydawanymi przez siebie dźwiękami. Wsłuchuje się w bicie swego serca, wybucha krzykiem, wydaje dziwne dźwięki. W terapii bombardujemy dziecko mową, pozwalamy turlać się po podłodze, biegać. Należy wskazać na dźwięki pochodzące z różnych źródeł. Dziecko uczy się i rozróżnia, skąd pochodzą. W otoczeniu należy stymulować różne dźwięki.

Smak.

Nadwrażliwość - Dziecko dotyka potraw czubkiem języka. Lubi smak słony i słodki. Na niektóre smaki reaguje nudnościami i unika ich. Spożywa tylko wybrane produkty, innych unika, wypluwa. Nie pije napoi gazowanych, nie ma apetytu. Podajemy dziecku pokarmy nie przyprawione. Nowe pokarmy mieszamy z tymi, które dziecko lubi.

Mała wrażliwość - Dziecko potrafi zjeść wszystko. Nawet rzeczy niejadalne (substancje trujące, kredki, papier, gips). Należy z otoczenia usunąć wszystkie przedmioty, które mogą mu zagrozić. Naukę rozpoczyna się od podawania smaku gorzkiego (zawsze podajemy w płynie). Dziecko musi wiedzieć co to za smak. Potem podajemy kolejny smak. Potem możemy zacząć mieszać smaki.

Biały szum.- Dziecko ssie swój język, zwraca posiłki, by jeszcze raz poczuć ich smak. Zaleca się masaż języka w czasie mycia zębów. Należy rozpuszczać kawałki pokarmu na kostkach cukru i obserwować czy dziecko czuje, toleruje te smaki.

Wzrok.

Nadwrażliwość - Dziecko przygląda się nawet pyłkom, obserwuje kropelki, zauważa paprochy na dywanie. Kiwa się we wszystkich kierunkach. Fascynuje się okrągłymi przedmiotami. Ma wspaniałą pamięć wzrokową. Nie toleruje luster i oglądania fotografii. Terapia powinna odbywać się w pomieszczeniu o stonowanych kolorach, z bocznym oświetleniem. Podczas ćwiczeń dziecko bawi się wodząc wzrokiem za latarką. Dziecko musi koncentrować się na zadaniu.

Zbyt mała wrażliwość - Dziecko ciągle się kotłuje, interesuje się źródłami światła. Wpatruje się w punkty świetlne. Bawi się swoimi palcami (ma je zawsze w zasięgu wzroku). Lubi ruszać przedmiotami i obserwować je w locie. Należy dziecko zachęcić do dotykania przedmiotów, dotykania wszystkiego co widzi. Obserwować wszystko, pod różnym kątem. Stosować lupę.

Biały szum.- Dziecko patrzy przez ludzi i rzeczy. Dotyka powiek, trze je, by wywołać zmiany świetlne. Można ćwiczyć w mroku, półmroku, jak i w dobrze oświetlonym pomieszczeniu. Dziecko obserwuje własne odbicie. Jeśli dziecko ma problemy z funkcjonowaniem w obrębie któregoś ze zmysłów, możemy cofnąć się do wcześniejszego etapu rozwoju. Zaproponować mu ćwiczenia adekwatne dla rozwoju niemowlaka, kilkulatek, itp.. Praca terapeutyczna polega na dostarczaniu indywidualnych doświadczeń o zwiększonej częstotliwości , natężeniu i długości trwania. Wzmacniając i łącząc z odpowiednią aktywnością ruchową. O formie zajęć decydują rodzice. Terapia pomaga dzieciom w

różnym stopniu (zależy to od zaawansowania choroby). Niektórym nie pomaga wcale.

źródło: www.fundacja-wdm.pl.pl/www/components/com_jooget/file/metody_terapii_autyzmu.doc